



Scumpilor dela război.

Frunză verde de mohor
Dute carte cu mult dor,
L'al meu dulce frățior,
Ce 'n război e dus departe
In neagra străinătate.
Departe de a sa fără
Frunză verde de seacă,
Și îi spune sănătate
In țările nstrăinate,
Dute, dute cărticea,
Dute cu inima mea,
La fratele meu iubit
In cruntul război pornit,
Il mângăie și îi spune
Că va veni odată 'n lume
(Mult dorita scumpă pace
Și iar liniște s'o face.
Pasere ce sbori prin nori
La ai mei scumpi frățiori
Dute, dute și le spune
Că de când is duși in lumea
Acasă-i tot plâns și jale,
Năczări și supărare,
Și cătătea iacimii curg
Câte 'nsărări in amurg.
Dară numul Dumnezeu
Ș'a trimite darul său
Și ne va scăpa de rău.
Păsărică de prin ciung
Pleacă, pleacă și cu sîrg
Tu le spune celor,
Frăților, iubiților,
Că le dorim sănătate
Și prin asta mică carte.
Salutări dela părinți
Ce varsă lacrimi ferbînți,
Dela soți și surori,
Dela scumpii frățiori.

(Scrisă de Vasile Tinăgăriu in 31/XII.
914, student pe a VI. cl. școal. din Năstod,
cum: mort aflându-și moartea eroică pe câmpul
de luptă.)

Dorul de sfânta pace.

Pace, pace sfântă curănt
Vino la noi, pe pământ,
Ca să dăm mâna cu tine
Să te salutăm cu pace.

Pace, pace mulți te-ascaptă,
Cu inimă otrocă

Toată lumea te dorește
Și cu drag te pomenește.

Tu te-ai dus in depărtare
Peste munți și peste mare,
Unde șezi de când te-ai dus
Doară poate n'ai apus?

Doar la ceri te-ai înălțat
Ori in pământ te-ai băgat,
Lumea din puteri te caută
Dar nicăiri nu te află.

De mai stai pace ascunsă
Toată lumea e redusă,
Vino pace fără frică,
Tunurile nu-ți fac nimică.

Că de nu vii mai curând,
Pace, la noi pe pământ,
Toți ne prăpădim din lume
Și se șterge al nos' renume.

Vino pace, nu te teme
Când auzi tunul cum țigeme,
Că pe tin' de te-a simți
Nici odată n'a pocni.

De-i veni pace vreodată
Adă in mâna cea dreaptă
La popoare liberiate,
Iar de nu — nu veni încoace.

Mai bine ne războim
Până cu toți murim.

S. Vodă, Zugst.

Din tranșee.

E 'n amurgul unei seri
Din prima lună de vară,
Noi aici in depărtări
Stăm in »Deckung« la hotară.

Ca să pândim noi dușmanul
Ce-i furios ca ș'un leu,
Să nu ne calce hotarul
Și să nu ne facă rău.

Țara să ni-o jefuiască,
Țara, frați, prunci și soție,
Care îi avem acasă,
Să ni-i ducă in robie.

Noi stăm ascunși in pământ
De șrapnele și granate,
Ce trec pe sus șuerând
De te iau fiori de moarte.

Eu cu inima amară
Și cu gândul dus departe,
Peste țări, peste hotară
Ședeam culcat pe o parte.

Și mă gândeam trist, acasă
La părinți, frați și surori,
La pruncuți și la nevastă
Ce-i visam adese-ori.

A 'nserat de-a binelea
Și un vânt lin și ușor
Sufflă dinspre țara mea
Și 'mi mărește al meu dor.

Eu îi sar voios in cale
Și-l întreb cu glas mereu,
Ce ști dragă frățioare,
Ce e nou in satul meu?

Ce știi despre draga mea,
Ce mai face, cum trăește?
Cum petrece singurea
Și la mine mai gândește?

El atunci puțin șoprește.
— Frate, eu nu știu de cal
Așa dânsul imi șoptește
Și se duce 'n calea sa.

Atunci eu și mai departe
Rămân trist și gânditor,
Inima mă doare foarte,
De dor imi curgeau sudori.

După puțin timp iar văd
O micuță pasărea,
Eu și pe dânsa o 'ntreb
Nu va ști să-mi spună ea.

Dânsa șoprește puțin
Și 'mi răspunde: Dragul meu,
Eu chiar din satul tău vin
Și pe tine te caut eu.

Și despre draga ta știu
Căci ea m'a trimis la tine,
Să te caut, să vad' ești viu
Și apoi să-ți dau de știre.



Căci eu treceam într-o seară
Tocmai pe la poarta ta,
Ea ședea pe-o pată afară
Și din piept cu greu ofta.

Eu atunci m'am așezat
Lângă ea pe o tulpină
Și pe ea o-am întrebat:
Așa greu de ce suspină.

Când auzi glasul meu
Ea odată țesări,
Dar văzând că vorbește eu
Începu a-mi povesti:

— Am avut un soțior
Ce cu drag eu l'am iubit
Și m'a lăsat cu mult dor
Și la război a pornit.

Și nu știu de mai trăește
Sau poate va fi muiț,
Și pe-acolo putrezește
Soțiorul meu iubit.

Deci te rog, pasăre dragă
Ascultă-mi tu ruga mea,
Dule, zboară lumea întreagă
Până când de el vei da.

Și vin' dacă-l vei afla.
Spune-i cât eu îl doresc
Și cu toată inima
Sănătate îi poftesc.

Și să-i spui că doresc eu
Ca să îl mai pot vedea,
Să îl stâng la pieptul meu
Și să-l mai pot săruta.

Atunci mindrei pasărele
Eu frumos i-am mulțămîț,
Ș'am zis: Spune-i dragii mele
Că sunt viu, nu am muiț.

Și spune-i că-s sănătos
Și mult bine îi poftesc,
Și îi mulțămiesc frumos
Și că eu iar o doresc.

E târziu, spre miez de noapte
Eu ședeam ademenit
De-ale pasărelei șoapte
Și curînd am adormit.

Și un frumos vis visam,
Dar m'a trezit un granaț.
Eu pe el mă supăram
Că de ce m'a supărat.

Petru Moșoarcă,
soldat din comuna Forotio.

Din experiență.

Aranjatoarea concertului de binefacere (către o artistă). — În care parte a programului să te înscriu pe d-ta? În partea întâia, a doua sau a treia?

— Firește că în a doua. În partea întâia nu vine încă nimeni, iar la a treia au și plecat cu toții.

Cum trece vremea!

— Adevărat! Fică-mea e și divorțată, și vinul de la nunta nu e încă plătit...

Soții de pictori



— Bărbatul meu a pictat un tablou atât de frumos, atât de reușit: «Soare de Iulie», încât mi-au ieșit pistrui pe față tot uitându-mă la el.

— Dar al meu! a făcut o mare furtunoasă, atât de bine, încât cum am văzut-o, m'a și apucat boala de mare.

Încurajare.



— Ce zici, domnule redactor, de ver-surile mele?

— Te asigur că voi păstra cea mai mare discreție...

Explozie (la berărie).



— Atât de puternică a fost detunătura exploziei dela pirocamic în cât doi clienți ai d-tale au căzut de pe scaun?? E adevărat??

Berarul. — Da, dar trebuie să vă spun că băuseră amândoi câte douăsprezece bală înainte.

Ciudată bănuială.



— Ce ești așa de plouat pe ziua de azi, vecine?

— Cum să nu fiu? Mi-a furat nu știu cine astă noapte scroafa din coteț.

— Ei, și n'a lipat?

— Nu; se vede că a fost învoită cu ei.

Logic.



— Auzi, nevastă, că în Anglia îi ia acuma în oaste pe toți bărbații neînșurați...

— Ce știu și Englezii ăia! Păi au în mai cuminte lucru să-i ia pe cei însurați, ca aceia sunt mai învățați cu disciplina.

Micul activist.

Micul Vasilache (monologisând): Uf m'am săturat de viața aceasta inertă. Tot acasă cu jucăriile astea proaste de-a soldații! — Mănc ploc — și mă fac piccolo la cafenea!

Gând la gând.

— Auzi obraznicie de la dansul! Mă întâlneste și nu mă salută, — pe când eu tocmai aveam de gând, când m'ă salută să nu-i răspund...

În tranșee.

— Cum văd, camarade, tu te simți bine de tot aicea în tranșee, pe când noi ne blestemăm soarta...

— Ei, ce vrei, camarade, eu sunt obișnuit din timp de pace...

— Adică cum?

— Sunt sufer la teatru.

Higienea.

Parochel (cercetând un parochian): Nu m-am spus de-atâtea ori bade Toadere se nu lași porcii se doarmă în casă cu d-ta că nu'i sănătos.

Badea Toader: Da me rog de șertare, Sființa-ta, de doi ani dorm porcii cu mine la olaltă și nu li-s'a întâmplat nimica. Sunt sănătoși ca merul!

Repetiție.

— De unde, vîi?

— Actorul, — De la o repetiție; am am făcut o probă, care mi-a ieșit foarte bine.

— Așa? Ce piesă?

— Nici o piesă. Vreau să atac pe un negustor bogat cu o mie de lei și acum am făcut proba cu cinci lei pe care i-am ciupit de la un prieten.

La examen.

— Rosenberg Morit, ce este găscă?

— Ghischi? Este un pasere.

— Bravo! Și ce foloase ne dă ea?

— Șuncă de ghischi.

— Bravo! Alceva?

— Untură de ghischi.

— Bravo! Și ce ne mai dă?

— Pene cu care chirăță tatul meu țigaretul lui.

— Bravo! Ai mai uitat însă ceva...

Rosenberg Morit se gîndește, se scarpină după ceafă, iar se scarpină și se gîndește, dar de geaba: nu nimerește se spună, că găscă ne mai dă și puf, cu care ne umplem perenele. Atunci, profesorul, pentru a-i ajuta memoria:

— Rosenberg Morit, găscă ne mai dă ceva... Ia adu-ți bine aminte, ce aveți voi în pat acasă?...
Și micul Morit, ca iluminat, răspunde repede:

— Ghischi ne mai dă puricele și pu-
dunchile di lemnul!

Pretensiva.



Ei: Ce stai așa posomorită? Nu vezi ce admirabilă este aleea aceasta. Hai de se ne plimbăm!

Ea: Cemi folosește aleea frumoasă, dacă nu te poți plimba în trăsură proprie prin ea.

La școală.

Invetătorul: Pentru ce a mușcat Adam din măr?

Școlarul: Pentru că n'a avut briceag!

Brav hărhot.



A. Uite eu i-am dovedit soției mele, că nu am luat-o pentru parale.

B. Frumos din partea domniei-tale, dar ia te rog spune-mi cum i-ai putut dovedi aceasta?

A. Ei să vezi. Ca să-i arăt, cât de puțin îmi pasă mie de bani, am păpat toate paralele.

Din țeara bandiților.

»Ajutor! Ajutor!« — striga un domn, pe care l' atacase un bandit.

»Linistește-te!« zise banditul, »căci n'am nevoie de ajutor.«

Artă și artă.

— Imi pare rău, nu pot să-ți dau mâna fiicei mele, — afară numai dacă nu te-ai hotărî să-mi faci pe agentul plasator al vinurilor mele...

Tânărul (indignat): — Dar, domnule, eu sunt artist!

— Și ce crezi că pentru ea să-mi plasezi vinurile mele, nu trebuie artă?

NEGUSTORIE CÎNSTITA



— Câți litri de lapte îți dau pe zi vacile d-tale?
— Vite-o optzeci.
— Și ce vînduți câți litri vinzi zilnic?
— Ca vro sută.

Una mai elegantă.

Domnul (cătră un cerșitor): Mîne aici 5 crețari, dar ia și nui bea iar în crîșma de peste drum.

Cerșitorul: Fii liniștit, domnule dragă, că acum știu »una mai elegantă« acolo în capul străzii.

EXPLICARE



— Tată, ce însemnează »o autoritate medică«?

— E un doctor căruia trebuie să-i plătești douăzeci de lei vizita.

DEFINIȚIE

Gigică: Taticule, ce e fericirea?
Tata: Fericirea e când ai tot ce n'ai.

NU E RISIPA



— Știi dragă cât trebuie să crîșmăm, și totuși imi vîi acasă iar cu două pălării noi...

— Ei, și tu: faci o gălăgie de parolă ar fi și plătite.

CEVA NEMAI POMETIT

Polițistul satului (arătînd spre hoș): Asta nu merită nici ca soarele să-i arunce o rază.

Primarul: Și cu toate acestea, țigălosul mai face și băi de soare.

NECAZ

De ce ești așa rău dispus domnule Popescu!

— Peste patru săptămîni se întoarce nevastă-mea acasă...

— A plecat de mult?

— Din nenorocire încă n'a plecat încă.

Păsărică tainică

— Basm cules de DUM. STANCESCU. —

A fost odată ca nici odată, că de n'ar fi, nu s'ar povesti. A fost odată un împărat care era flăcău. Acestui împărat îi arsesse de trei ori împărăția în trei nopți, și văzând el așa, a dat poruncă strașnică să nu mai fie noaptea lumină niciăeri, în nici o casă și în nici un bordeiu, că amar va fi de al de n'o vrea să-l asculte. Și ce e drept, pe mulți pedepsise cu neîndurare din ai cari se abătuseră dela porunca lui împărătească.

Într-o seară plecând el cu doi slujitori prin împărăție, să vadă dacă îi păzește lumea porunca — că și el singur se ducea des să vadă — iacă o lumină mică la o fereastră a unei căsuțe la marginea orașului.

Aci stăteau trei fete, și lăseseră o picătură de uchină că torceau să-și facă zestre și ele.

Fereastra casei era nițel deschisă.

Împăratul se uită înăuntru.

Câte trele fete erau frumoase, dar una le întrecea pe toate.

Văzându-le împăratul că rîd, și chihotesc, a întins urechia să vadă ce spun de sunt așa vesele.

Și auzi pe una zicând:

— Ba zău, dacă m'ar lua pe mine de nevastă, scutierul împăratului, de nu i-ași ține casa cu o turtă de aur.

Alta zise:

— Ba mie îmi place paharnicul. Eu i-ași ține casa cu un fuior.

Iar a de-a treia zise:

— Eu numai pe împăratul l-ași lua, căci numai lui îi se cuvine să aibă copii de aur cum o să fac eu!

Împăratul auzind așa, le-a lăsat din pedeapsă și s'a dus acasă.

A doua zi chemă pe un slujitor și-l trimise să aducă pe cele trei fete înaintea lui.

Se duse omul și le aduse.

Ele se văicăreau și plîngeau, săracele, că se știau cu musca pe căciula cu lumina de cu seară, și gândeau că le chiamă împăratul să le pedesească.

Dar dacă le aduse în fața împăratului și-l văzură zâmbind, le mai veni inima la loc.

Împăratul a fost stînd pe tron și lângă el ar fi avut pe scutier și pe paharnic.

— Dați-vă mai încoace, le-a zis împăratul, după ce au intrat, că ele rămăseseră la ușă.

Veniră ele.

— Ce v'ați laudat voi ieri seară, — trei surori?... Eu am auzit că v'ați fi laudat toate că puteți face câte ceva, de v'ați mărita. Ade-vărat e? Facere-ați voi ce v'ați laudat?

Fetele tăcură.

— Aide, nu tăceți; răspundeți când vă întreb.

— Ași face, Măria Ta, a răspuns a mare.

— Ași face, Măria Ta, a răspuns a mijlocie. Numai a mică tăcea și nu îndrăsnea să-și ridice ochii la împărat de frică și de rușine.

— Dar tu, fată, tu nu răspunzi? a întrebat-o împăratul pe a mică.

Ea n'a vrut să răspundă, până în sfîrșit amenințînd-o împăratul, a răspuns și ea:

— Ași face, Măria Ta.

— Ce ai zis că ai face tu? a întrebat pe urînd împăratul pe a mai mare.

— Eu am zis că de n'ar lua scutierul Măriei Tale, i-ași ține casa cu o turtă de aur.

— A mea să fii, a zis scutierul.

— Eu, zise și a mijlocie, am zis că de m'ar lua paharnicul Măriei Tale, i-ași ține casa cu un fuior.

— A mea să fii, a zis paharnicul.

— Eu, a zis a treia, am zis, că de m'ași lua Dumnezeu, Măria Ta, fi-ași face doi copii, un băiat și o fată, de aur amîndoi.

— Și tu să fii a mea, a zis împăratul, dar să te fii de vorbă, că amar o fi de tine, de n'o face cum zici.

Și se făcură la palatul împăratului trei nunți odată, cu chef și cu veselie mare de s'ar fi dus pomină.

Dar, vezi Dumnezeu cum, pînă a mare lucru la români; ale două surori ale fetei de o vreme împăratul, prinseră numai de cât necaz

pe ea, că cum să o ia pe ea împăratul și pe ele numai niște slujitori ai lui?

— Ia te uită mă, a dracului, ea mai mică și-a ajuns mai mare de cât noi, ziceau ele.

A trecut așa vreme ca la un an la mijloc și împăratul a trebuit să plece la un războiu.

În vremea căt fusese el la războiu, iacă o apucară pe nevastă-sa dureile nașterii, și surorile ei fiind acolo, și avînd pică pe ea, s'au învoit să-i arunce copilul de pe face de aur, cum făgăduise împăratului, și să pue altăeva în loc, ca s'o pedesească împăratul de necaz că l'a mințit. Așa au și făcut.

Cînd a fost ea să nască, au învățato de s'a urcat în pod și a născut pe gaura podului,

— iar surorile au prins copilul într'un ciur, și pe urmă, ce să facă cu el? l'a dat unei slugi să-l omoare iar în locul lui să pue un cățel, că taman fătase o cățea din curtea palatului.

S'a dus sluga, a adus cățelul și a luat copilul dar nu s'a îndurat de el să-l omoare, și până să se gîndească ce să facă cu el, l'a lăsat în cușca cățelei într-o curte singuratică, pe unde nu se ducea nimeni dintr'ai palatului.

Cînd hotări ce să facă cu el, și se duse să ia copilul, ce să vadă? minune: cățeaua se dusesse de adusesse o oaie, și o culcase, și o ținea jos cu gura să nu fugă, iar copilul sugea la fița oaiiei.

Nu s'a mai îndurat omul de loc să-i facă ceva și l'a lăsat acolo cu cățeaua și cu oaiia.

Iar cățeaua de câte ori gîndea că-i s'a făcut copilului foame, culca oaiia jos și sugea copilul. Copilul ăsta era băiat.

Împăratul venise dela războiu, aflase că nevastă-sa în loc de copil de aur născuse un cățel, se cătrînisse de tot de tot, dar o îngăduise până la facerea alui d'al doilea copil, să vadă tot așa s'o întâmpla, ori s'o ține de vorbă?

Biata împărăteasă plîngea, săraca, de uda pămîntul, dar ce era să facă?

Rămăne ea însărcinată d'al doilea.

Cînd s'a născă, nenorocul ei! Împăratul iar n'a fost acolo, ci avea iar război, și surorile iar și-au jucat mendrele cum au vrut. Au făcut și cu fata tot ca și cu băiatul. Cățeaua fătase iar, sluga aia adusesse iar un cățel, luase și pe fată, dar și pe ea o dusesse tot în coteneața cățelei și creștea și ea tot ca băiatul, ba încă băiatul crescînd într'un an ca alții în nouă, el trîntea oaiia și o ținea până sugea de se sătura.

Cînd se făcură ei așa mai mari de se temu sluga care-i ocrotise să nu se afle de ei și să-și găsească beleaua cu surorile împărătesei, îi luă într-o noapte și-i duse într-o pădure unde le făcuse el un bordeiu și-i lăsa să crească acolo la adăpost de toate.

Pe biata împărăteasă a fost pus împăratul de a îmbrăcăto în piele de bou și a bagat-o unde turna lăturile.

Într-o zi, ce le veni surorilor împărătesei? se duseră să se plimbe și nimeriră tocmai în pădurea unde stăteau copii de aur.

Văzură ele că le ia ochii ceva, dar nu știau ce era.

Cînd să se uite bine, văd copiii; lucrau la niște coșuri, le împlebeau, și rădeau, și cântau amîndoi.

Indată mirosiră ele ceva.

Și au bănuit ele că sluga nu-i omorase și le făcuse bordeiul, că se vedea că era făcut de mîna de meșter cu toate ale lui.

L'au chemat în fața lor cum au ajuns acasă și au început să-l ocărească cum e mai rău, că cum de nu a ascultat poruncile lor și a lăsat neomorăți pe copiii de aur.

— Nu neam îndurat, Măriile Voastre, să-i omor, că uite cum și ce fel s'a întâmplat.

Și le spuse cum găsise cățeaua țînînd oaiia și oaiia lăptîndu-i.

Ele îl amenințară cu pedeapsă strașnică dar și el nu se lăsa și zise:

— Pedepsiți-mă, dacă vreți, dar eu spui împăratului tot ce știu și măcar și de m'ați omori, tot nuț fel și nimic să mărtic cineva taina asta și, de m'ați omori pe mine, s'ame ala împăratului și tot nimic nu țolșiți.

Dacă au văzut femeile așa, au tăcut dar s'au gîndit să facă altfel.

Au țînăis ducă o vrăjitoare care le era credincioasă a lor și cînd a venit acasă l'au spus lucrul și au întrebato ce e de făcut.

— De, mamă, a răspuns baba, alta nu e decât să-l trimiteți să împlinescă niscai lucruri grele pe cari să nu le poată împlini și să moară, iar de moare el, moare și sora sa de dorul lui.

— Ei, ce lucru?

Se gîndi baba.

— Lăsați pe mine, zise ea, fac eu.

Ce a făcut baba? s'a dus în pădurea în care stăteau copii și azi nițel, mâine nițel, s'a făcut prietenă cu copiii, că le ducea fel de fel de alea de mâncare și de jucat, până a intrat pe sub pe sub pe pe de tot fetei.

— Va urma. —

CAZ RAR

Pacientul: Domnule doctor, boala mea pare că vă interesează mult?

Doctorul: Ce e drept, nu-ți pot ascunde că e un caz rar, excepțional.

Pacientul: Căt îmi dați, ca să-l studiați?

MANDRIE

Mama (explicînd fetiței sale la Religie): Dumnezeu a făcut pe cel dintîi om din pămînt.

Lizeta (fată de bancher): Nu e așa, mamă, că pe noi ne-a făcut din porțelan?

Ghicitori



Ce ascunde chipul acesta? Căutați!



Ce ascunde chipul acesta? Căutați!

Editor și redactor responsabil: D. Bîrăuțu.
Tipografia «Poporul Român» VII. Ilieșca 36.

Numai 2 coroane

este abonamentul la Foia Pop Român zilnă împreună cu suplimentele
— «Cucu» și «Foia Ilustrată» —

pe timp de o lună

pentru soldații răniți și bolnavi din spitale.